

Treballs de la Societat Catalana de Geografia, núm. 83, juny 2017, p. 9-11
ISSN: 1133-2190 (format imprès); 2014-0037 (format digital)
URL: <http://revistes.iec.cat/index.php/TSCG>

Inauguració institucional

Xavier Boquete Saiz

*President del Consell Comarcal de l'Anoia
Alcalde de Masquefa*

Benvingut tothom a Igualada, capital de l'Anoia, en aquest edifici especial, de l'Adoberia Bella, amb aquesta rehabilitació espectacular que tots hem pogut gaudir. Com a president del Consell Comarcal em van proposar de fer-vos aquesta benvinguda, però també soc alcalde de Masquefa i també faig de president d'una mancomunitat, de la Beguda Alta. Avui vull posar això en valor perquè com que anem a parlar de territori, d'organització territorial, crec que haig de fer algun esment a cada una de les tres situacions dels càrrecs que em toca exercir.

Quant a la comarca de l'Anoia és evident que tenim un problema de distribució geogràfica: tenim tres zones molt clares, molt marcades. Tenim el nord, tenim el centre amb la Conca i la seva problemàtica de governança i de desenvolupament, i tenim tot el sud de l'Anoia. Són tres zones molt diferenciades que constitueixen aquesta comarca. Tant diferenciades que hi ha municipis dintre d'aquesta mateixa comarca que no reben els serveis de la capital. Això, que sembla que no sigui un problema, ho és i gros per molts dels veïns que tenim en aquesta situació. Però aquesta comarca de l'Anoia també ha sigut reconeguda dins de la Generalitat de Catalunya quan estem reclamant crear una vegueria del Penedès i s'ha fet un primer treball per crear aquest Pla Territorial Parcial del Penedès que deia que el formarien tots els municipis del Baix Penedès, de l'Alt Penedès, del Garraf i aquells municipis de la comarca de l'Anoia que no diguessin el contrari. És evident que tenim tota una zona de la comarca de l'Anoia que sí que diu el contrari i que segueix un altre camí.

Jo crec –i personalment aquí també vull abordar aquesta qüestió des d'una perspectiva potser un xic diferent i no només des de la perspectiva de la comarca de l'Anoia– que tenim una gran oportunitat en aquesta definició d'aquesta propera vegueria. Tenim una oportunitat de fer un encaix territorial en el següent sentit: l'Àrea Metropolitana de Barcelona ens arriba a les portes, a Sant Andreu de la Barca; a partir de Martorell és el que ha quedat del que deien el Baix Llobregat. Aquí hi ha tot un sector que es diu el Montserratí, unit per un gran eix que és l'A-2, un eix que uneix clarament Igualada i Martorell. Un

eix que a més –diguem-ho així– també és denominació d'origen Penedès. Una organització territorial que l'Àrea Metropolitana està exercint i està duent a terme. I que per tant, en aquest debat del Penedès jo sempre he sigut d'aquells que he dit que m'agradaria que el Penedès fos aquell Penedès històric que anava de l'Arc de Berà al Pont del Diable, és a dir de Martorell a Berà.

Per tant crec que en aquesta organització territorial tenim una oportunitat per tal que quan l'abordem puguem posar el zoom o la mira una miqueta més alta i puguem abordar altres problemes i altres solucions. Aquest enllaç de l'A-2 ha sigut l'històric. Les relacions nostres de la comarca de l'Anoia amb la Catalunya Central sempre han vingut molt forçades i ha costat molt aquest encaix. Tant ha costat que la comarca de l'Anoia, la seva majoria (només hi ha un municipi que no s'ha definit) tira per anar cap al Penedès, llevat dels municipis de l'alta Anoia que han triat quedar-se a la Catalunya Central i que a més a més la seva opció passa més per ser una comarca pròpia que per integrar-se en una altra.

Aquesta seria una miqueta la realitat territorial de la comarca de l'Anoia. Però he dit que tenia també el barret d'alcalde de Masquefa. Com a alcalde de Masquefa –tot i que soc el president del Consell comarcal– he d'assenyalar que l'Ajuntament de Masquefa cada vegada que hem plantejat un debat territorial, mani qui mani, sempre hi ha hagut unanimitat a demanar que Masquefa depengui d'allà on té els serveis. Aquesta demanda, que sembla lògica, no ha sigut mai atesa ni mai resolta.

Això ens ha portat a l'extrem de l'altre problema que tenim amb la Mancomunitat de la Beguda Alta, que és un nucli d'uns mil i escaig habitants compost per tres municipis. Un nucli històric que podríem dir que és tant o més antic que el propi nucli de Masquefa, compost de tres municipis i cada municipi d'una comarca. Tres municipis, tres comarques, això vol dir tres serveis territorials d'Educació, tres comissaries de Mossos d'Esquadra... no segueixo. En tot cas és evident que és un conflicte gran que cal abordar, que cal solucionar. A més avui estic content perquè un dels ponents, el Sr. Burgueño, va ser l'autor, conjuntament amb el seu equip, d'un informe que vam demanar per intentar trobar una solució a aquest conflicte històric de la Beguda: que no té sentit tenir els serveis dividits entre tres municipis i tres comarques.

Per tant, aquells problemes territorials que poden semblar banals són problemes que en el territori s'enquisten perquè són problemes del cor, són problemes de sentiments, són problemes difícils d'abordar, però és necessari d'abordar-los. Són problemes que –almenys així ho enteníem nosaltres quan ens plantejàvem la solució de la Beguda– no és una solució el 51% de la població front al 49%, sinó que han de ser solucions d'un ampli consens. No són solucions en què la majoria més u està d'acord en una cosa, sinó que són solucions d'un ampli consens. Perquè això acaba portant a discussions entre famílies, entre amics, i això no és l'objectiu que tenim quan estem els polítics i els tècnics debatent sobre l'organització territorial, sinó que el que volem és el benestar i prestar els serveis en unes condicions adequades. Per fer això és necessari que cadascú

abordi la seva responsabilitat i la seva competència, i en aquest sentit des dels municipis podem fer molta feina, però també des del nostre Govern de la Generalitat és necessari que assumeixi la responsabilitat i emprengui les accions.

Per tant aquí avui debatem des d'aquest marc teòric, un marc teòric que a darrere cal que tinguin decisions polítiques i cal que siguem valents els polítics per prendre les decisions que toquen. Les decisions que venen consensuades del territori, demanades i treballades des del territori. Cal fer aquest pas, ser valents. Tenim eines com fer consultes. No ens ha de fer por fer una consulta. Hem de saber què és el que opina la gent, perquè en definitiva els servidors públics estem al servei de la gent. Hem de saber si la gent realment identifica un problema i que cal solucionar-ho posant les eines. I en aquest sentit hauríem de ser valents i poder fer aquest salt i fer aquestes consultes. És evident que tenim un problema i un marc polític superior complex a l'hora de fer consultes però hauríem de trobar la solució per poder fer aquest encaix.

Bé, sembla que m'estic allargant més del compte. Tinc al meu costat el Sr. Josep Oliveras que és el següent ponent. En tot cas espero que sigui una jornada fructífera. He volgut plantejar sobre la taula alguns dels problemes que ens toquen viure des de l'àmbit comarcal, municipal i supramunicipal (en el sentit de les comarques veïnes que ens toquen). Jo entenc que aquestes jornades han de servir per apuntar o per tenir tots clar algun model que pugui aportar solucions a aquests conflictes.

Bé, moltes gràcies i molt bona jornada.

